

Salvem els nostres fills

Una joguina: Un camp de presoners

Han passat ja els Reis! Com cada any, aquests personatges llegendaris i misteriosos, han estat puntuals a la cita. I han escampat arreu el perfum del seu pas i els picarols de llur alegria, tot fent viva realitat molts somnis i moltes il·lusions de xics i, per què no?, de grans.

No volem, però, avui, parlar del significat d'aquesta festa, altrament ben conegut de tothom. Avui només volem deixar constància d'una cosa que, amb motiu d'aquesta diada, ens ha sorprès desagradablement i ens ha indignat encara més pregonament.

En alguns aparadors de certs establiments de la nostra ciutat, hem vist, en lloc ben destacat, com s'exhibia una joguina (si és que allò que hem vist mereix aquest nom) que representava, nogensmenys, « un camp de presoners », amb tots els ets i uts.

No ignorem que, en els moments que vivim, existeix, per desgràcia, molta desorientació i molt desgavell, sobretot morals. I no ignorem tampoc que moltes persones (en aquest cas, un fabricant) no vacil·len en aprofitar-se d'aquesta subversió i d'aquest falsejament de valors.

Però mai no hauríem sospitat que hom intentés d'introduir aquest caos morbós en les ments infantívols, mitjançant l'utilització d'una joguina tan tènica i alhora tan repel·lent. No són suficients els sabres, les pistoles, els tancs, les metralladores, etc., que, amb tanta facilitat com inconsciència, es posen a les mans dels menuts com a joguines. No! Calia anar una mica més enllà encara.

Sabem que la nostra veu no és pas la primera en aixecar-se contra la fabricació i la venda d'aquest producte de tipus diabòlic. I ens dol que no s'hagin adoptat, per part dels organismes públics responsables, les mesures adients per a evitar que uns fabricants i uns comerciants prostitueixin la finalitat educativa que, en el fons, hauria de tenir tota mena de joguina, i es complaquin en voler que els infants juguin a ser, sense adonar-se'n, petits criminals de guerra.

Ens consola, però, pensar i creure que els bons Reis (aquests simpàtics i grans personatges que no dubtaren en flectar-se humilment a la Cova i adorar el Déu que, també humilment, va voler prendre forma humana per tal d'acomplir la redempció de tota la humanitat pecadora), no hauran deixat, en cap sabata d'infant, aquest estri tan macabre.

Diuen els entesos en la filosofia de la civilització, aquelles persones que estudien a llarg plaç i profundament els processos humans històrics, que ens precipitem cap el final d'una època. Nosaltres som membres d'una societat i d'una època que fineix. Aquestes èpoques es distingeixen per unes situacions anomenades deficitàries, malfalteses. Les persones es tornen sexualment indiferenciades. Recordem les agonies de l'Imperi Romà i de l'Edat Mitjana. Els trets masculins i femenins perden les seves línies vigoroses; i els límits entre ambdues realitats resten imprecisos i vacil·lants.

Hi ha virtuts que es donen, socialment, en èpoques juveniles i es desconeixen en canvi en èpoques de decrepitud; entre aquestes virtuts hi ha la fortalesa, l'austeritat, la mortificació. Avui dia les desconeixem, perquè ens trobem immersos en una època vella, gastada, feta mal bé. Els nostres fills viuen en una època sexualment indiferenciada; la fisiologia encara és diferent, però no així la psicologia. La massa seguirà el tremolós ritme del moment, però tenim l'obligació moral d'impedir que els nostres fills el segueixin. Hem d'estorçar-nos perquè siguin egregis, emergents.

La diferenciació sexual és senyal de progrés, el mateix individual que social. Les formes primitives de vida són hermafrodites; les formes superiors són bisexuales. L'home segueix progressant a l'unison del progrés sexual. Existeix l'home i existeix la dona, hi ha unes « maneres » masculines d'ésser i obrar i unes « maneres » femenines. Hi ha el gest, la paraula, la imatge, la passió, el pentinat, el vestit, la rialla... de l'home i de la dona. Hem d'educar, per tant, els nostres fills en la virilitat i a les nostres filles en la femineïtat; els uns, en angle, i les altres en rodona, i a tots en l'austeritat i en la fortalesa, tenint present tanmateix una austeritat i una fortalesa masculina i una altra femenina.

Les generacions joves refusen l'esforç i es lliuren al més fàcil, al més suau, al més dolç. Les « festes » del diumenge, en què es balla, es somriu, es beu Coca-Cola, s'expliquen amb xixiueigs mentides vanitoses, etc... són un exponent d'aquesta fluïxetat. És difícil trobar entre els nostres joves un orgullós, orgullós de veritat: tots són vanitosos. La vanitat consisteix en l'obsessió de ser mirat i l'orgull en l'obsessió de mirar-se.

En la nostra societat es pensa únicament en la comoditat, en l'automòbil, en la ràdio, en la televisió, en el cinema, en l'espectacle del futbol, en la diversió. En la nostra societat, als homes se'ls fa la manicura sense que ningú els hi escopeixi a la cara. En la nostra societat es riu obertament de l'amor i del matrimoni a través de la ràdio, de la premsa, la cançó i l'espectacle. En la nostra societat s'organitzen certaments de « moda masculina », de la mateixa manera que en la Roma decadent i agònica, els homes es preocupaven constantment per la finor i elegància de cadascun dels plecs de la seva túnica.

En la nostra societat precisament en la nostra societat espanyola, s'han escollit els dotze « cavallers » més elegants de Madrid i Barcelona — parlo d'un concurs de l'any passat publicat en lletres de motillo per la premsa nostrada — en mig de l'aplaudiment del públic i dels corresponents.

En la nostra societat es talla el cabell « a navaja » al senyors de l'alta societat, gastant més temps que les senyores en la « peluqueria ». En un mot, en la nostra societat queden poc definits, psicològicament, els trets masculins dels femenins. Què té d'estrany, doncs, que els nostres joves perdin les virtuts masculines i n'adquireixin altres de femenines, com passa en tot final d'època històrica?

Però els nostres fills els hem de salvar. Eduquem-els, doncs, en la virilitat; és a dir, invitem-els reflexivament a l'austeritat de la vida, a la mortificació cristiana, a l'exercici físic tens i dur, a la continència de la Roma republicana. Es tracta de salvar — repeteixo — o enfonsar definitivament els nostres fills; i qui diu els nostres fills, diu també la Nació entera, la gloriosa terra dels nostres pares i avant passats. — E. P.

En tot cas, algun pare badoc haurà caigut en la trampa. I diem badoc, perquè creiem que és la paraula que menys pot ofendre.

D'altra forma, tot i no volent cap mal a ningú, hauríem de convenir que, tant als fabricants com als venedors, i àdhuc compradors, els convindria passar una temporada (com més llarga, millor), dins d'un camp de presoners de debò. I, llavors,

potser arribarien a comprendre que amb aquestes coses no es pot jugar.

Ja està bé que els homes hàgim perdut l'enteniment i hàgim denigrat la nostra missatge divina, entre d'altres coses, amb la creació d'aquests llocs de tortura. Però hem de fer tots els esforços que calguin perquè els nostres infants, tan plens de puresa, no hagin de conèixer-los mai, ni tan sols en forma de joguina. — R. MUNNÉ I COLL